

Estetik är est/ etik

Många diktare har sina mästerliga ordöar, som bildar tillstånd mellan sig av bestånd och obestånd elker det som dröjer kvar som ett lägrande sken. I svävande förbindelser eller försvinner ut i en konstant massa som en våg i havet. Alla dessa insikter, som folk kan enas om i en universell kunskap om varat, kallas epistemologisk estetik.

Den är högre insikter om grundelementens förhållande till varandra och funktioner i kontexter med två olika principiella predikat.

Insikten om varats element, konsten för konstens skull, det jordiskt upphöjda till skapelsens lagar och det sköna är grundläggande predikativ för den universella estetiken. Tingen, som döljer skapelsen, bär på högre strukturer än de synliga, men upplevs som sanna ting.

Tillstånd som uppstår i kontexter mellan tingen och orden innebär överensstämmelser från en metafysisk, översinnlig och seren hermeneutisk helhet i ett andra predikativ med sammanhörande element, som är systematiskt ordnade i meningsskapande och bestämda paradigmer.

Enligt Kant är estetiken något mycket mer än det friserade, det vill säga är vägen till kunskap om vårt sanna vara och hur allt hänger ihop i lagar, mönster och strukturer. Allt det grundläggande upplever och inser man med det rena förnuftet. Det vill säga är estetik inte bara läran om elocutio, utan så mycket mer är disciplinen en vetenskap med upplevda sanningar om förhållanden mellan natur och kultur.

Medan smak och stil snarare har med våra omdömen att göra, det vill säga vad som är passande och opassande eller skönt och sublimt, samt hur vi värderar former och stilar.

För Nietzsche finns ingen verklighet, utan allt är en konstruktion av människornas förmåga att konstruera bilder av insikter om grundelementen och vilken funktion dessa har i samband mellan stort och smått, universellt och enskilt i diktarens estetiska inställning till bildernas allmänna logik och sättet att tillämpa denna i en pragmatisk estetik med s k böjningsmönster i bestämda system.

Våra urminnes föreställningar lever kvar dolda i naturelementen, som upplevs som ting och begrepp, men som är språk och myt, menar Baumgarten. Ett exempel på detta är symboliken i litterära artefakter som det öppna, äventyrliga havets symboliska ekvivalens med modersskötet, de ikaruska fåglarnas animaliska höjd är ekvivalent med diktarnas svävande ljudbilder, samt olika slags blommors metafortäta symbolik i liljors triad födelse, knoppning och vissnande.

De äldre metaforerna förnyar sig i en revalvering med en inte längre arbiträr relation mellan ord och ting. I en metonymisk rörelse skapas en symmetrisk liktydighet mellan ord och ting i ett sinnligt led och en induktiv konnotation av en emblematik med den rituella bildens föreställningsvärld.

Vägen till fördjupning är att möta individ, samhälle och liv i en estetik med etiska förtecken. Därav est -etik, som i det moderna betingar vartannat i ett växelspel. Men äldre traditioner som gjorde bruk av estetik och etik, som två komplementära filosofier, lever ändå kvar med incitamentet att särskilja form från innebörd i syfte att belysa från två olika håll.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ett utkast med Poeter.se id #232566 innehar upphovsrätten